

over til Kommunerne, og at man saa ogsaa til Gjengjæld lod en Del af det Bederlag, som ligger i Præstelønningen, følge med, og lod det gaa over til dem, der fik dette Over at udføre. Men jeg skal ikke opholde mig videre herved, den ærede Minister synes jo at være aldeles imod hele Forslaget, jeg venter mig altsaa ikke Noget fra hans Side til Sagens Fremme, og da der ikke er fremkommet Bemærkninger fra ærede Medlemmer her i Thinget, saa kan jeg for Die-blikket ikke tage Hensyn til, hvilke Anskuelser der kunne herske her. Jeg har iøvrigt tænkt mig, at Reformen i det Hele taget nu maatte dog vel omtrent være saa vidt fremmet, at man ved hvert ledigblivende Kald kunde have en Anskuelse om, hvorvidt der var Udsigt til, at dette Kald skulde undergaa Forandringer eller ikke i Fremtiden, og naar altsaa Nogen søger et saadant Kald, kan han ikke blive overrasket, naar Reformen senere kommer og gjør Forandring i hans Stilling. Dette har jeg tænkt mig, at man kunde sige sig selv, og derfor forekommer det mig, at det kan være nyttigt, at enkelte Bestemmelser af denne Art blive vedtagne. Hvad dernæst angaar § 2, saa forekommer det Ministeren at være noget overflødig at sige, at man giver Ministeren en Bemyndigelse til ad administrativt Veie at gjøre Noget, han hidtil har foretaget ad administrativt Veie. Men det forekommer mig, at der netop her i dette Thing oftere har været reist Tvivl om Ministerens Berettigelse til at foretage dette Skridt ad administrativt Veie, og naar der altsaa her var blevet givet en Bemyndigelse ved Lov, saa forekommer det mig, at der derved var givet et Middel til Udjevning af modsatte Anskuelser om denne Sag, og den ærede Minister har jo ikke sagt, at han ikke vilde have en Bemyndigelse af den Art; han er vel gaaet ud fra — det maa antages, — at han behøver ikke nogen Bemyndigelse, han antager, at han maa have havt den, derfor har han handlet, som han har. Men da netop dette har været gjort til Gjenstand for svære Angreb, saa antog jeg, at det var nyttigt, at Ministeren fik en saadan Bemyndigelse ved Lov; thi da vilde jo vel, hvis Loven udkom, disse Stridigheder ophøre. Naar saa den ærede Minister siger, at her anbefales at tage en Beslutning ved Lov om, hvad der skal komme ved senere Lov, da har jeg ved det, her faaar, tænkt mig, at det kunde være, at Ministeren vilde oprette nye Kald eller vilde henlægge Lønningsdele fra et Kald til Løn for et andet Kald, og da har jeg ment, at det var rigtigt, at det ikke kunde ske uden ved Lov i hvert enkelt Tilfælde, altsaa vilde det være nødvendigt, at der kom en ny Lov om hvert enkelt foreliggende Tilfælde. Saaledes havde jeg tænkt mig dette, og fra min Side set var det ikke noget rent Intetfigende eller Unødvendigt at sætte det saaledes, som her er skeet. Det er bejendt nok, at man ad administrativt Veie

har oprettet nye Embeder, og at man har forberedt ad administrativt Veie at oprette nye Embeder, og derom er det jo ogsaa, at der her i dette Thing har været reist stor Tvivl, hvorvidt Administrationen havde Bemyndigelse dertil eller ikke. Jeg har ønsket, at denne Grund til Strid skulde høre op, og det er derfor, at disse Bestemmelser her ere foreslaaede. — Naar den høitærede Minister sagde, at jeg havde begaaet en Feiltagelse ved at sige, at han havde oprettet en særlig Fond, der kaldtes Stiftsmidler, saa tilstaar jeg, at det er rigtigt; jeg har begaaet denne Feil. Det er en Feil, som vist de fleste Medlemmer her i Thinget — ja, jeg vil dog ikke sige de fleste — men vist mange Andre her i Thinget end jeg have gjort sig skyldige i, fordi man har været saa vant til at høre det „Ord Stiftsmidler,“ saa man tilsidst tænkte, at det var Noget, der var en Enhed, da man jo ikke havde hørt de specielle Oplysninger, som den ærede Minister nu fremkom med. Hvad nu denne feilagtige Anskuelse angaar, saa er det jo Noget, som ikke har nogen videre Betydning med Hensyn til Realiteten. Hvad der har Betydning for mig, er kun dette at bortfjerne en Grund til Strid, som har gjort sig gjældende endogsaa paa særlig vigtige Punkter, f. Ex. ved Finantslovens Vedtagelse, og det var dog efter min Mening meget ønskeligt, om man kunde undgaa denne Strid for Fremtiden, selv om man ikke skulde kunne undgaa den ved indeværende Finantsaars Finantslov. Jeg har jo ogsaa sagt, at min Grund til dette Lovforslag var den, at det forekom mig, at man fra forskjellige Sider havde ønsket at komme hinanden imøde for at komme ud over slige Vanfæligheder, men det er jo aldeles rigtigt, at det ærede Ministerium ikke har gjort noget Skridt ved den omhandlede Feilighed, thi da holdt Ministeriet sig aldeles neutralt, medens der baade fra Landsthingets og Folkethingets Side med Sandhed kan siges at være gjort Skridt i saa Henseende, der viste, at man ønskede en Overenskomst. Jeg siger jo ikke dermed, at Regjeringen ikke ønskede, at der skulde komme nogen Overenskomst, men jeg siger kun, at i det Tilfælde, jeg paaapegede, har Regjeringen holdt sig neutral. Men ønskeligt var det vistnok fra alle Sider set, at saadanne Stridspunkter, som i Virkeligheden ikke ere meget værd, maatte forsvinde og ikke lægge Hindringer i Veien for vort Lands Udvikling. — Med Hensyn til det tredje Punkt om Præstegaardsjordernes Salg skal jeg kun sige dette, at naar man i den senere Tid ikke har kunnet sælge Parcellerne saa godt, som man har kunnet sælge Arealen under Et, og det dog har vist sig, at Parcellerne senere ere blevne solgte til høiere Priser, saa at de, der have kjøbt det hele Jordstykke, have havt Forbæl ved at udstykke det i Parceller og sælge dem, saa viser dette jo, at Arealen dog maatte kunne sælges som Parceller; thi naar de kunde sælges som Parceller til høiere Priser, saa